

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

КРИЇВКА

На язика відчувався присмак смерті. Всього за мить до цього Айла Краун відчинила криївку, що ховалася в Дзеркальному палаці. Усередині вирувала сила, шепотіла мовою, яку дикунка не розуміла, і посидала клич до самісіньких глибин її нутра. Це було щось важливе, щось очевидне, мовби відповідь на запитання, яку вона колись знала, але чомусь забула.

Поки решта закинутого палацу перетворювалася на руїни, ці двері лишалися замкненими протягом усієї епохи проклять. Її предки боролися за збереження цієї таємниці, і єдиним ключем була її корона. Тож, коли вона потягнула на себе двері, які пронизливо заскреготіли, Айла подумала, що, певно, вони сховали цю криївку так далеко від людського ока не просто так.

Вона зазирнула досередини, а її серце калатало, як навіжене. Та перш ніж вона встигла розгледіти бодай щось, сила прорвалася крізь щілину і ударом в груди швиргнула дівчину через усю кімнату.

Двері негайно ж зачинилися.

На мить запала тиша. Сказати б, цілковите заспокоєння, яке тепер було рідкісною і такою бажаною розкішшю. Айла тільки того й жадала, зважаючи на все, що вона пережила за останній час. Заспокоєння від болю, який пульсував у її грудях там, де в її серце ввігналися стріла. Заспокоєння від думок, які поїдали мозок, немов хробаки, що частувалися падаллю. За останні тижні вона стільки всього втратила і стільки всього здобула, та все ж втрати переважали здобутки.

Нарешті, бодай на коротку мить, у її голові запанувала тиха порожнеча.

Та коли Айла вдарилася головою об кам'яну підлогу, тиша розчинилася — і її заступило видіння жорстокої різні.

Тіла. Закривавлені. Обвуглені. Вона не могла розпізнати, до яких народів належали ці люди; вона бачила лише шкіру та кістки. Темрява розповзалася по трупах, мов розлите чорнило, але вона не осідала, не залишала плям і не зникала.

Ні. Вона просто поглинала все на своєму шляху.

Зжерши решту тіл, темрява зненацька обернулася до Айли. Простягнула свої пазурі, холодні й огидні, мов відтяті кінцівки. Вона не встигла навіть поворушитися, коли темрява розтулила їй вуста і змусила напитися нею. Айла спробувала відновити дихання, однак відчувала тільки смак смерті.

Усе — зорі, місяць та сонце — згаснуло, немов то були лише свічки, що їх задули одну за одною.

І тоді заговорила темрява.

— Айло, — промовила вона Грімовим голосом. — Повернися до мене. Повернися...

Вона заплющила очі й негайно розплющила, проте знову опинилася в Дзеркальному палаці. Заломлене проміння сонця і вузлувате гілля шкреблися досередини крізь вціліле скло, неначе тягнули до неї свої руки.

А ще тут був Оро. Він миттю кинувся до неї і загорнув у свої обійми. У вираженні емоцій він завше був стриманий, тож жах, який підкорив навіть його, не міг не викликати занепокоєння.

Айла піднесла руку до обличчя: кров цебеніла по щоках з її носа, вух та очей. Вона дивилася на свої закривавлені пальці і продовжувала думати про те, що побачила.

Що це було? Видіння?

Попередження від Гріма про те, що станеться, якщо вона не повернеться до нього?

Цього вона не знала, однак дещо все ж стало зрозуміло: щойно вона відчинила ті двері, щось негайно зачинило їх. У тій криївці щось таки було.

І те «щось» аж ніяк не бажало, щоб Айла знайшла його.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

ПРАВДА І БРЕХНЯ

— Воно відторгнуло мене, — сказала Айла.
Але вона більше нічого не розуміла. Сила сама кликала її, вона це відчувала. Тоді чому двері не пустили її?

Золота корона Оро зблиснула на сонці, коли він відхилив голову назад, вивчаючи її поглядом. Він стояв поодаль від її ліжка, в протилежному кутку кімнати.

Ну і нехай. Навіть на такій відстані їх усе ще пов'язувала невидима нитка. Нитка кохання.

Нитка сили.

— Ти не готова, — нарешті озвався король. — І навряд чи твоя корона — це єдиний ключ. Якщо ці двері не так просто відчинити, на них може бути закляття, яке не дозволяє підступитися нікому, крім правителя дикунів.

— Але ж я...

— Який опанував свої сили.

Он як.

Айла зареготала. А як тут не зареготати? Не дивно, що острів продовжує нагадувати їй про те, що вона не

на своєму місці. Це вже починало перетворюватися на відверте знущання.

— У такому разі ці двері ніхто так і не відчинить, — відказала вона, втупившись у стіну.

Нині єдиними дикунами, які опанували свої сили достатньою мірою, були наставниці Айли. Та якби вони трапилися їй на очі бодай ще раз, вона б поквиталася з ними за вбивство її батьків. І за всю ту брехню, якою вони її годували.

Здавалося, тиша закипає і вирує довкола неї. Дівчина буквально відчувала, як її оточувало занепокоєння Оро, його лють впереміш із турботою про неї. Вона ледь не закотила очі. Що ж, з нею траплялися речі і гірші, ніж якісь там набундючені двері, що жбурляють її кімнатою.

Її дратував його неспокій, а ще її дратувала своя власна лють, яка загартовувалася жаром всередині неї, мов лезо, і яка так легко виплескувалася на чийсь невинну турботу про неї. Щоправда, останнім часом вона загалом не надто добре давала лад своїм емоціям. Іноді, прокинувшись, Айла навіть не мала сил встати з ліжка. А ще іноді вона телепортувалася на Дикий острів, просто аби прокричатися.

— Я навчу тебе, — мовив Оро.

— Але ж ти не дикун.

— Не дикун, — визнав він. — Але я вже опанував сили чотирьох інших народів. Вони всі різні, але застосовуються схожим чином, — він говорив ніжно, ніжніше, ніж вона на це заслуговувала. — Саме так я і зміг скористатися *твоїми* силами.

Саме так він її і врятував. Вона б зварилася живцем у серцевині острова, якби там, у Дзеркальному палаці,